

sine Penge der, og de danske Sparekasser og Banker faar ikke anbragt deres Penge i tilstrækkeligt Omfang. Og sætter man Renten for lavt, søger den Smule Penge, vi har, til Udlandet, og det er om muligt endnu værre.

Den Forbindelse, som man ogsaa under Diskussionen i Dag har antydet, der skulde være mellem Oprettelsen af Renteraadet paa den ene Side og Ydelsen af Stempelbegunstigelsen paa den anden Side, kan jeg ikke indse i Virkeligheden eksisterer. Jeg kan ikke se, at der bestaar nogen som helst logisk Konneks mellem disse to Ting, og jeg imødeser i saa Henseende nærmere Begrundelse.

Der er talt meget om Forskellen mellem Sparekasser og Banker, og et æret Medlem nævnte det Forsøg, man fra Regeringens Side har gjort paa at fastslaa Forskellen ved den Definition af Spare- og Laanekassers Virksomhed, som findes i Forslag til Lov om Spare- og Laanekasser, og hvorefter disse Laanekasser vel skulde være Pengeinstitutter ligesom Bankerne, men dog saaledes: „at Sikkerheden for Midlernes Bevaring er Hovedformalet, og Indvindingen af det størst mulige Udbytte ved Midlernes Frugtbargørelse dette Hovedformaal underordnet“. Til min Forbavselse hører jeg nu den ærede sidste Taler ligesom gentage denne Tanke, idet han sagde, at naar man vilde have fuldkommen Sikkerhed, maatte man anbringe sine Penge i en Sparekasse. Vilde man anbringe dem i Banker, maatte det være for at faa en højere Rente; men man løb da en større Risiko. Dette er efter min Mening fuldkommen forkert. Den ærede Ordfører i Landstinget har ganske Ret i, at det grænser til en Fornærmelse mod Bankvirksomheden, naar man siger, at man der ikke lægger nogen som helst Vægt paa Midlernes Bevarelse. Men dette er maaske kun den formelle Side af Sagen, medens den reelle er den, at Forskellen mellem Banker og Sparekasser beror paa eller burde bero paa, at det er to forskellige Arter af Midler, der indflyder i disse to forskellige Institutter, thi Sikkerheden burde saa vist være lige stor i dem begge. De Midler, der skal opsamles i Bankerne, er først og fremmest Forretningsverdens Kassebeholdning, med andre Ord alle de Penge, der skal holdes disponible. Likviditeten er det første og største Bud indenfor Bankvæsenet. Men det er klart, at i samme Omfang som Maalet naas, som det virkelig er Nationens flydende Kapital, dens disponible Midler, der ophobes i Bankerne, er det Bankerne

umuligt at give særlig gode Renter. De Penge, der saa hurtigt kan flyde til dem, maa de være forberedte paa ogsaa flyde fra dem i Løbet af meget kort Tid. Som Følge deraf vil man ogsaa overalt i Verden se, at f. Eks. den største Del af Bankens Midler, Folioimidlerne, Penge paa Anfordring, i Virkeligheden staar ganske lavt og kun forrentes med 1—1½ à 2 pCt. Det er ikke noget ejendommeligt for Bankerne, at de skulde give højere Rente end Sparekasserne. Tværtimod vil jeg sige, at i Kraft af deres Væsen skulde Bankerne snarest give en lavere Rente. Det er klart, at naar man, saaledes som Sparekasserne, har Lejlighed til at anbringe sine Penge fast i længere Tid, kan man ganske anderledes sørge for at faa en høj Rente, end Bankerne kan.

Den virkelige Forskel mellem Banker og Sparekasser er den, at Bankerne skal være Pengeinstitutter, der holder Midlerne til Rede, saaledes at de, der indsætter deres Penge i Bankerne, forholdsvis hurtigt kan faa dem ud igen. Disponibiliteten skal være det afgørende. Derfor vil jeg sige, at dette Lovforslag var mig noget af en Skuffelse, ogsaa som det forelaa fra Kommissionens Haand, thi Hovedsagen er der efter min Mening ikke taget Sigte paa, nemlig at skabe Disponibilitet for Bankmidlernes Vedkommende. Det er i den Henseende højst interessant og lærerigt at se, hvad der foregik i Tyskland i 1912, hvor en af de mest fremragende Bankmænd, som kendes, nemlig Rigsbankspræsident Hafenstein, er begyndt at tvinge igennem — ikke ad Løvgivningens Vej, men ad Autoritetens og Paavirkningens Vej —, at de tyske Storbanker skal have en Kontantreserve — jeg beder Dem udtrykkeligt lægge Mærke til en Kontantreserve —, der svarer til 15 pCt. af deres Forpligtelser, medens den i Øjeblikket kun er 5 pCt. Det vil altsaa sige, at man har villet tredoble Kontantreserven. Se nu i Modsætning dertil hvor ringe de Fordringer er, som man stiller i dette Lovforslag, ogsaa saaledes som det er vedtaget i Landstinget. Der staar herom: „Af en Banks Midler skal et Beløb svarende til 5 pCt. af Bankens samlede Gældsforpligtelser altid være anbragt i sikre og let-sælgelige Værdipapirer, der ikke maa belaanes uden Samtykke af Ministeren for Handel og Søfart“. Af dette sidste fremgaar det indirekte, at de altsaa med Samtykke af Handelsministeren kan belaanes. Den Smule Reserve, man har, kan oven i Købet i det afgørende Øjeblik, hvor der sker et Run paa Banken, være belaanet.